

O Bivojovi

OSOBY: VYPRAVĚC

KAZI

TETA

LIBUŠE

BIVOJ

1. STRÁŽCE

2. STRÁŽCE

VYPRAVĚC: Vojvoda Krok vládl na Vyšehradě dlouhá léta a byl to vládce, kterého lid poslouchal, neboť věděl, že Krok je vládce spravedlivý. Nastal však čas, kdy vojvoda Krok zemřel. Starší rodů se pak dlouho radili o tom, kdo převezme vládu. Volba nakonec padla na nejmladší z Krokových dcer, Libuši, která byla po otci nadána smyslem pro spravedlnost. Její věštecká síla byla známa po celé zemi. Příběh, který si dnes povíme, začíná na Vyšehradě v době, kdy tam dlely s Libuší i její dvě sestry Kazi a Teta.

LIBUŠE: Hej, strážce, co je to za povyk? (*Ozývá se hluk hlasů.*)

1. STRÁŽCE: Blíží se vladyka Bivoj a nese na zádech živého kance.

2. STRÁŽCE: Je to pěkný kus. Řádil po okolí a potrhal spoustu lidí. (*Strážci odcházejí.*)

KAZI: Tamhle je! Podívej, Libuše, drží ho za uši!

TETA: To zvíře se strašně zmítá.

LIBUŠE: Má hrozné tesáky.

KAZI: Bivoj je odvážný junák. Podívejte na ty svaly!

TETA: Já se na to nemůžu dívat. Jestli ho neudrží, dojde ke krveprolití!

VYPRAVĚC: Zápas Bivoje s kancem trval dlouho. Chvíli se zdálo, že zvítězí Bivoj, chvíli se zdálo, že má navrch kanec. Kněžna Libuše, její sestry i shromáždění lidé sledovali zápas bez dechu. Nakonec však získala převahu Bivojova statná postava.

KAZI: Udržel ho!

BIVOJ: *(Z dálky.)* Tento kanec škodil na Kavčích horách a mnoha lidem ublížil! Jestli, kněžno, přikážeš, zabiju ho zde!

LIBUŠE: Staň se!

VYPRAVĚC: Srdcervoucí zápas skončil. Silák, všemi oslavovaný, předstoupil před kněžnu.

BIVOJ: *(Udýchaně.)* Tobě, kněžno, skládám k nohám to hrozné zvíře, které už nikomu neuškodí.

LIBUŠE: Jsi statečný muž, Bivoji. Patří ti dík nás všech. Pověz nám, jak jsi zvíře chytil. *(Odchází.)*

BIVOJ: Šel jsem ozbrojený oštěpem, kněžno. Kanec proti mně vyběhl z houštiny tak prudce, že mi zbraň vyrazil. Musel jsem se mu postavit holýma rukama. Vše se odehrálo v okamžiku.

KAZI: Jak jsi ho mohl přemoci?

BIVOJ: Hnal se mi po nohách. Uhnul jsem, a než stačil trhnout hlavou dozadu, uchopil jsem ho za uši a držel, co jsem síly měl.

KAZI: To je hrozné.

BIVOJ: Běsnil a kopal. Já mu ale zaryl rypák do země, aby nemohl dýchat. Držel jsem ho celým tělem. Když trochu zemdlel, hodil jsem si ho na plece a přinesl sem.

KAZI: Dávám ti, statečný Bivoji, tento pás, v němž je zašita větvička mocného býlí a hadí zub. S tímto pásem nikdy nezabloudíš a zlé síly tě nepřemůžou.

BIVOJ: Děkuji. Tento pás mne bude provázet do konce života.

VYPRAVĚC: Hlava kance pak byla pověšena nad vstupní bránou Vyšehradu. Bivoj se stal slavným mužem a často zajížděl na Vyšehrad a vyhledával tam Libušinu sestru Kazi.

BIVOJ: Buď pozdravena, krásná Kazi.

KAZI: Přicházíš opět z honu na divokého kance?

BIVOJ: Toho nejhoršího už jsem zabil.

KAZI: Jsi nejstatečnější junák v zemi a já ráda vidím, že neodkládáš pás, který tě má chránit.

BIVOJ: Neodkládám ho ani v noci, a to i proto, že mi připomíná tebe. Jsem rád, že tě můžu spatřit.

KAZI: A sestru Libuši jsi také viděl?

BIVOJ: Ano, ale Tetu jsem nespátril už dlouhou dobu.

KAZI: Bivoji, ta se věnuje tajným vědám a kouzlům. Pomáhá lidem a ti se za ní táhnou z velké dálky. Proto z hradu Tetín nevychází.

BIVOJ: Prý uzdravila i na smrt nemocného.

KAZI: Žije jen pro své vědy a kouzla. Na nic jiného jí čas nezbývá. Bojím se, že si ani žádného mládence nenajde.

VYPRAVĚC: Statečný Bivoj přijížděl na Vyšehrad proto, aby mohl vidět Kazi, která se mu líbila. Trávil s ní dlouhé chvíle, než se odhodlal říci jí, co má na srdci.

BIVOJ: Už mnohokrát jsem ti chtěl položit otázku, zda si mě nechceš vzít.

KAZI: Bivoji, sám jsi musel poznat, že ani ty mně nejsi lhostejný. Proto si tě ráda vezmu.

BIVOJ: Vystrojíme slavnou svatbu.

VYPRAVĚC: Na svatbu Bivoje s Kazi přijeli lidé z celých Čech. Veselou náladu svatebčanům nic nezkazilo, a tak to byla Kazi, která si jako první z Krovových dcer našla muže. Teta se nevdala nikdy, Libuše si však ženicha našla. Ale to už je jiný příběh.